



Reeds vóór het ongeluk in 1997 had actrice Greet Rouffaer een laag zelfbeeld. Nadien, door brandwonden geschonden aan gelaat en handen, verstopte ze zich nog meer achter een masker. Vandaag kan deze innemende dame, net vijftig geworden, opnieuw in de spiegel kijken en heeft ze een opmerkelijk hoopvolle boodschap voor al wie op één of andere manier, uiterlijk of innerlijk, is getekend.

Ilse Van Halst

‘Eindelijk kan ik in de spiegel kijken’

GREET ROUFFAER

PLOETEREND door een plotse sneeuwbus belanden we, koud tot op het bot, in Antwerpen op de stoep bij Greet Rouffaer, beter bekend als dokter Nellie De Donder uit de tv-serie *Wittekerke*. Opgelaten belen we aan. Kan ik zo wel interviewen? „Maar je bent doorweekt!”, schrikt onze gastvrouw. „Kom binnen, hier is het lekker warm. Zal ik je jas drogen?” Al snel ontdoien we, ook binnenin, door dit gemeente welkom in een huiskamer vol kaarsjes met dansende vlammetjes. Het vuur dat ooit Greet Rouffaer verwoestte, kan ze vandaag opnieuw zien als bron van warmte en gezelligheid. Hier huist geen gekwelde ziel. Ook al was het een lange weg die deze dame zonder kapsones heeft afgelegd.

– Tijdens de opnames voor ‘Wittekerke’ in 1997 ontplofte de motorhome waarin u wachtte tot u de set op moest. Hoe kijkt terug op het ongeval?

De impact was enorm. Ik stond op het punt een nieuw leven te beginnen met mijn zoon. Die droom werd uiteen geblazen. Duizenden vragen kwamen op me af. Waarom ik?

Zoals iedereen wist ik dat brandwonden lelijke littekens achterlaten. Ik ben altijd al heel onzeker geweest. De kleinste opmerking in de zin van „Je hebt blijkbaar wel een kiloetje teveel” trok ik me aan. Ik leefde en werkte in een commerciële omgeving waarin het uiterlijk heel belangrijk is. De angst om te verliezen was ontzettend groot. Ik vreesde dat mijn zoon, mijn familie, mijn vrienden, mijn werkgever me zouden verstoten, omdat ik niet meer heel was.

Aanvankelijk hield ik me sterk, gewoon om zelf recht te blijven. Ik wilde overleven. Ik verborg mijn pijn, omdat ik mijn zoon en mijn ouders wilde ontzien. Zonder dat ik het besepte, werd dat echter een houding. Ik

Vandaag heb ik rust gevonden. Mijn verpakking mag dan beschadigd zijn, mijn dromen zijn dezelfde gebleven



Vandaag kan Greet Rouffaer vlammetjes weer zien als bron van gezelligheid. © Frank Bahnmueller

werd een meester in het verstopten. Voor anderen, maar ook voor mezelf.

Net daardoor bezorgde ik mezelf nog meer last. Volgens sommigen was de heisa rond mijn persoonje overroepen. „Ze ziet er toch goed uit?” Maar niemand wist hoeveel pijn ik had, hoe onzeker ik was. Ik trok het me aan, was vaak boos, maar nu beseft ik dat ik het niemand kwalijk kan nemen. Ik gaf zelf de verkeerde indruk. Ik deed alsof ik sterk was, terwijl ik innerlijk schreeuwde om hulp.

– Vond u tijdens deze periodes steun in uw geloof?

Ik ben katholiek grootgebracht. Mijn ouders hadden door hun drukke bezigheden als bakker geen tijd voor de zondagsmis, maar ze leefden het geloof wel voor. Vader had een beeldje van Don Bosco in zijn winkel staan. Dat was zijn voorbeeld. Ik groeide op met veel respect voor iedere mens, zonder onderscheid van ras, stand, geloof.

God is aanwezig in elke mens die je ontmoet. Hadden we brood of vlaaien over, dan belde vader mensen uit de buurt die het niet breed hadden. „Zeg, ik heb nog wat over en ik gooi het niet graag weg. Hebben jullie er zin in?” Hij wist het daarbij altijd zo aan de dag te leggen, dat de ander in zijn fierheid bleef.

Tijdens mijn herstel ontving ik van tal van mensen een relikwie. Ik legde ze onder mijn kussen. Ik heb ze nog steeds. Ook ga ik geregeld mediteren in een kapelletje in Antwerpen. Soms praat ik daar wel een uur lang met God. Omdat ik gescheiden ben, net als mijn huidige man Bart, konden we niet kerkelijk huwen. Dat doet me nog altijd veel pijn. Graag had ik, in besloten kring, een kerkelijke zegen gehad over onze verbintenis.

– Ook u zet zich in om het lot van anderen te verbeteren.

In 1996 was ik meter van de actie *Levenslijn* voor patiënten met diabetes (suikerziekte). Ik ben er honderd procent voor gegaan. Mensen gevoelig maken voor de kwestie betekent dat je niet enkel uitleg moet geven over het ziektebeeld, maar ook over de impact

van de ziekte in iemands leven, over de gevolgen op sociaal vlak. Die zijn ingrijpend. Ik ontving stapels brieven van suikerpatiënten. Mensen die ontslagen waren, omdat ze suikerziekte hadden. Dat trof me sterk. Net zoals de mensen, zelfs kinderen, die het ingezamelde geld persoonlijk kwamen overhandigen. Fantastische momenten!

Na mijn ongeval richtte ik het Greet Rouffaerhuis op in Merkssem, waar brandwondenpatiënten en hun familie terecht kunnen. Alle nodige hulpverlening is daar gebundeld onder één dak. Intussen staat het initiatief op eigen benen.

– Mensen die iets ingrijpends beleefden kijken vaak anders tegen het leven aan. Geldt dat nu ook voor u?

Zeker weten! Ik beseft nu dat ik nooit stilstond bij mezelf. Al die jaren liep ik mezelf voorbij, bezeten als ik was om te bewijzen dat ik ook verminkt nog iets waard was. Vandaag heb ik rust gevonden. Tot vóór kort kon ik niet in de spiegel kijken. Het gezicht dat ik zag, met die rode vlekken, was niet het mijne. Die handen, zonder pink, wa-

ren niet de mijne. Maar nu is het oké. Ik voel niet langer de drang om door anderen goed bevonden te worden, om mezelf te bewijzen.

Vandaag ben ik meer dan ooit in het reine met mezelf. Hoe gek het ook klinkt, ik ben zelfs zover, dat ik niet meer terug zou willen naar de Greet van vóór het ongeluk. Nu beseft ik hoe graag ik leef. Ja, mijn leven is dooreengeschied. En ik heb echt op de grens gelopen. Het mag cliché klinken, maar ik leef nu veel bewuster. Een papiertje dat danst in de wind... Ik kan er zo van genieten. Vroeger zag ik dat niet.

Alleen vind ik het jammer dat ik mijn moeder niet meer heb kunnen zeggen: „Mama, ik zie mezelf graag zoals ik ben. Ik ben gelukkig.” Mijn verpakking mag dan beschadigd zijn, mijn dromen zijn dezelfde gebleven. Mijn invoelen en mijn gelukkig zijn werden zelfs nog sterker. Dat pakt niemand me af, zelfs het vuur niet.

– Of hoe er, ondanks alle ellende, altijd hoop is...

Absoluut. Natuurlijk zie je dat niet op het moment zelf. Daarom wil ik die hoopvolle boodschap meegeven aan al wie er nood aan heeft.

Tot mijn verrassing ontving ik al vele reacties. Van mensen die ogenschijnlijk geen littekens dragen. Een dame die een borst verloor aan kanker, maar nu genezen werd verklaard, kon zich herkennen in mijn wedervaren. Ook zij is verminkt. Ook zij deed zich sterk voor, maar was het eigenlijk niet. Nu beseft ze dat ze haar zwakte mag tonen, dat het juist moedig is dat te durven.

Wat me nog het meeste treft, zijn de reacties van jonge meisjes die zich niet goed voelen in hun vel, omdat ze niet beantwoorden aan het ideaalbeeld dat hen overal wordt voorgehouden: blonde haardos, gave huid, maatje 36, volle boezem. Maar wat maakt dat uit? Hoe vaak gebeurt het niet dat je met iemand praat met flaporen of scheve tanden? In een mum van tijd zie je dat niet meer. Als je goed in je vel zit, straalt je dat ook uit.

Greet Rouffaer & Bart De Bondt, *Greet Rouffaer. Ontmaskerd*, Roularta Books, Roeselare, 2008, 192 blz., 19,90 euro, ISBN 978 90 8679 180 4.